

Elena Krásnohorská

Na lavičke za potokom

Elena Krásnohorská

Na lavičke za potokom

Elena Krásnohorská
Na lavičke za potokom
ISBN: 978-80-570-4056-9

*Venované Alžbetke,
lebo ona mi ukázala hodnotu priateľstva nevyčísľiteľnými skutkami lásky,
všetkým ženám, ktoré majú svojho 'Tóna', no ešte stále je slepý,
a Igorovi, ktorý ma zachránil*

*Láska je ako prsteň;
konca-kraja nemá.
slovenské porekadlo*

Eva

máj 2014

Ach, vďaka, karma! Vďaka, vesmír! Vďaka, Pane Bože! To mám ako odmenu za to, že som si vždy písala domáce úlohy. A že som dokázala dávať pozor na prednáškach, kde sa zomieralo na nudu.

„Ta dáme si to ešte raz!“ zaznel jeho hlas na celú sálu.

Tak hlboko a sexi, že sa mi roztriasli kolená, aj keď som sedela. Nedokázala som ho prestať sledovať a usmievať sa pritom ako idiot.

Študujem v Bratislave už piaty rok a za celý čas som nestretla nijakého súceho chlapa. Z tých piatich, ktorí navštevujú prednášky kombinácie slovenský jazyk a francúzsky jazyk a kultúra so zameraním na prekladateľstvo a tlmočníctvo, mi nik nepadol do oka. A takto pred rokom sme si len tak z dlhej chvíle vyšli s mojou milovanou spolubývajúcou, spolužiačkou, mojou pravou polovicou srdca, Marínou, na jedno divadelné predstavenie na Mlynoch. Študentské divadlo. Komédia. Talianska.

A on tomu robil hudbu.

Sedel si za klavírom a trefne a veľmi vtipne dopĺňal scény ako v nemom filme. V podstate bol jedným z hercov, ibaže vystupoval čisto prostredníctvom hudby a šibalského poloúsmevu. A ten mi teda padol do oboch očí naraz.

Niežeby som si ho nevšimla už predtým. Na Mlynoch žije síce milión ľudí, ale v kaviarničke, kam si chodíme posedieť, sa ich premelie len pár celkom zapamätateľných. Povedzme, že jeho sa dá iba ťažko prehliadnuť. Bola by som radšej, keby bol úplne obyčajný a ničím nezaujímavý, jeden z tých, ktorí sa zo zúfalstva pchajú do priazne či občas do zadku ako niektorí moji spolužiaci, vďakabohu, onedlho bývalí. Ale nie. On nie. Je vysoký, pekne stavaný, vždy upravený ako podľa poslednej londýnskej módy, na perách dokonalý úsmev, perfektne dopĺňajúci zvodný pohľad, a ostro rezaný nos.

Fajn, nemá sa súdiť podľa obalu. A ja som tá posledná, čo by niečo také robila. Ale ak s niekým neprehodíte ani slovo, jediný prvý dojem nadobudnete z nekonečného obkukávania. V jeho prípade stačí príchod. Vždy, keď pomalým krokom vstupuje do miestnosti, celá mu v tom momente patrí. Ako keď v starých westernoch tí najväčší drsníci vojdú cez lietačky a v sa-

loone zrazu všetko stíchne, všetky oči sa uprú naňho a až po hodnej chvíli sa ľudia vrátia k svojim rozhovorom.

Buď som padnutá na hlavu, čo sa nutne nevyklučuje, alebo to vždy vyzerá presne takto – keď vojde do miestnosti on, ešte aj tým kovbojským krokom, čas úplne zastane a s ním aj všetko živé. Pôsobí vtedy ako ten najväčší playboy na zemi.

To by bol ten lepší prípad. Od namotávačov sa človek ľahšie odmoce, keď ich prekukne.

Lenže prvý dojem v jeho prípade klame. Tento muž je živým dôkazom toho, že gentlemani ešte nevymreli. Aj keď podľa mňa by mali na oblečení povinne nosiť malý odznáčik s podobizňou pána Darcyho ako varovanie. Aby ste hneď vedeli, s kým máte dočinenia. Je dokonca láskavý, milý, srdečný, ochotný kedykoľvek komukoľvek s čímkoľvek pomôcť a neschopný odmietnuť žiadnu prosbu. Ach, stačí mu len lusknúť prstom a hneď má pri sebe zástup žien. A veru tých, čo sa naňho pozerajú tak ako ja, nie je málo. Teda aspoň tých, o ktorých viem. A k tomu pridajme ešte talent hrať asi na každom hudobnom nástroji a schopnosť riešiť konflikty racionálne a mierovou cestou, ako sa na študenta práva patrí. Pri tomto zjave som naozaj ochotná uveriť tomu, že nad nejakým kotlom stáli bosorky, hádzali doň všetky schopnosti a vlastnosti dokonalého chlapa a z toho kotla im nakoniec vyskočil on.

Anton Tariga.

A čuduj sa svete, práve takýto muž mi skrížil moju pokojnú životnú cestu.

Pre obyčajné smrteľníčky, ako som ja, absolútne mimo ligy a dostupnosti. To ale neznamená, že ho nemôžem okukávať a predstavovať si, aké by to bolo... porozprávať sa s ním... objat' ho... oprieť ho o stenu, haha.

Preto som z toho taká oné... vyoraná ako myš z jarnej brázdy. Sedím si tu akoby nič na parapete obrovského okna ešte obrovskejšej sály, nenormálne uťahaná a zničená z celého dňa priprav výročného plesu, ktorý mám aj nemám kompletne na starosti, a zasnene, užasnuto a maximálne vyčerpano hľadím na muža predou mnou, ako tleska do rytmu piesne a usmerňuje asi dvadsať ochotných dobrovoľníkov, ktorí zajtra vystúpia s programom. Sem-tam sa na mňa otočí a ja mu ukážem svoj kompletný chrup. Mám pocit, že sa mi to všetko len sníva. Tento deň bol príliš... no proste príliš.

Od rána som dostala asi sedemdesiat mailov od dobrovoľníkov, ktorí prišli robiť čašníkov, uvádzačov, SBS-károv, údržbárov poriadku, barmanov či tombolárov. Hneď doobeda ma stiahli aj moderátori večera, či si predo

mnou môžu vyskúšať svoje vstupy. Veď jasné, nemám iné na práci! Do toho sa v pracovni stratili nejaké obrusy, polovica ľudí bola odrazu dobreže nie smrteľne chorá, akoby Bratislavu zamoril čierny kašeľ alebo čo, kuchári mali stále na všetko čas, zvukári a osvetľovači v kuse zháňali nejaké súčiastky a technické veci a chceli ich odo mňa, ako keby som hovorila plynulou kórejštinou a rozumela im. Och, nebyť mojej drahej Lydušky, aranžérky, ktorá ma neustále dobíjala pozitívnou energiou, smiechom a pokojom, tak skolabujem hneď v prvom kole.

„Dobre, zopakujeme si to poslednýkrát!“ Strhla som sa. „Vydýchajte sa a dajte si minútku!“

Zrazu sa otočil ku mne.

„Evka, kde chceš, aby stáli?“

A či ja viem? Čo sa ma to vlastne pýta? Akože, je zlatý, ale ja som taká utáhaná, že myslou som na internátnej izbe v mojej teplej posteli a snívam už svoj tretí sen. A teraz sa na mňa ešte aj usmieva. Či smeje? Asi vyzerám dosť mimo. Ale ten jeho úsmev je ozaj zlatý. Ach, tak by som teraz chcela mať silu flirtovať, ale len premáham zívanie. Mala by som sa spamätať, lebo naňho čumím ako teľa na nové vráta po každej otázke, ktorú mi položí.

„Ja neviem... Odkiaľ budú prichádzať? Aby stihli dobehnúť na hudbu.“

Usmial sa a začal mi všetko vysvetľovať. A ja som len prikyvovala ako idiot.

„Kde ich nasvietiť? Uprostred?“ ozval sa Mates od osvetľovačov.

Do ríma, kde trčí šéfka?!? Celý deň som ju poriadne nevidela a teraz, keď odpadávam od únavy, mám riešiť ešte aj svetlá? Čo som ja vševediaca? Mám tu nejakú guľu ako tá oná... Sybila?!?

„Chlapci, asi uprostred. Ja fakt netuším. Vyskúšajte a uvidíte. Asi by bolo najlepšie, keby sme to skúsili takto, či?“

Zas sa usmieva? Som na smiech? Prečo? No nemohol si to nechať na deň, keď budem schopná mu jeho úsmev opätovať a pridať pár žmurknutí? Veď flirtovanie je zdravé a neškodné. V mojom prípade väčšinou neúčinné a smiešne, ale s ním, úplne neperspektívnym piatakom, ktorý bude mať v Bratislave koncipientsku prax ešte neviemkoľko rokov, zatiaľ čo ja odchádzam het, by to bola v podstate zábava pre obidve strany.

„Evka?“ ozval sa.

Hm? Čože? Áno, môžeš so mnou flirtovať... Ale až zajtra, dobre?

„Mohol by som ti, prosím, poslať tú pieseň, a že by si to s nimi docvičila zajtra? Len preopakovať stačí. Budem až do večera mimo, takže...“

„Jasné, v pohode, žiadny problém.“

Hm... ak za problém nepovažujeme fakt, že v ten deň budem mať na starosti asi tak milión iných vecí.

„OK, dáš mi na seba kontakt?“

Keď som nejako vykoktala mail, rovno si vypýtal aj telefón. A prezvonil mi. Anton Tariga mi práve dal svoje číslo. Fúha! Dobre, veď... uveriť tomu nemusím hneď, stačí zajtra.

„Evka? Si v pohode?“

„Čo to? Áno, áno. Len... ťa vidím už trochu rozmazane a všetko sa mi akosi zlieva dokopy,“ zasmiala som sa nad svojím úbohým vysvetlením toho, prečo naňho čumím ako na kvadratickú rovnicu o troch neznámych.

„Bež si už oddýchnuť, my to tiež zabalíme. Zajtra budeš musieť byť všadeprítomná a pripravená na všetko,“ zasmial sa súcítne a tým sme sa rozlúčili.

Nejako som sa dostala na izbu, ale cestu si nepamätám. Do jednej v noci som vybavovala vyondené maily. Aj ten jeho. Bol taký milý a slušný. Ospravedlnil sa mi, že mi pridal robotu. A ja? Čo som odpísala? V slabej chvíľke o 00:53 bez rozmyslu a so zreteľom na fakt, že o dva mesiace sa natrvalo vraciam domov, do Turca, a on ostáva tu, takže nemám čo stratiť, zo mňa vyšlo:

P.S. Anton, chcela by som ti len poďakovať a povedať, aká som ti vďačná. OK, zabrdnem trochu emočne, pretože na mňa dopadla celodenná únava a táto priskorá hodina ranná. Ja len, že si úplne skvelý! Fakt! Vážim si, že ti s tým môžem pomôcť. Keby mi niekto pred rokom povedal, že budúcoročný ples budem chystať s Antonom Tarigom, tak sa mu úplne vysmejem. Ty si pre mňa úplná kapacita, Anton, a ja si ťa neskutočne vážim a obdivujem ako multitalentovaného ochotného úžasného človeka, ktorý má len jednu chybu – že nevie povedať nie na akúkoľvek prosbu. Takže obrovské ďakujem ešte raz, som veľmi poctená ☺.

Poslať. Bože, som taká una... vená...

Konečne. Konečne sedím. Po celom dni, večere, noci... Je 5:13. Nevládzem a vnútri sa chvejem ako osika. A premietam si všetko, čo sa dnes udialo. Teda to, čo si pamätám.

Doobeda celý tím makal, doťahovali sa nejaké detaily a ja som bola zas všade. Okolo obeda som sa pod všetkým tým tlakom rozplakala, dala som si krátku modlitbu, pár objatí od kolegýň a znovu som sa do všetkého vrhla. Druhý prúd plaču prišiel o šiestej, keď som si uvedomila, že všetci kompetentní odišli domov vystrojiť sa a ja stojím uprostred konečne dozdobenej sály v teplákoch a tričku. Tretí plač som spustila, keď sa mi ani za ten svet nepodarilo dať dokopy moje vyondené zakudlené vlasy, ktoré sa odmietali poddať kulme. Vtedy ma, ako vždy, podržala Marínka. A štvrtý som zadržala, keď som videla baby z tímu v ich róbach a účesoch a make-upe. Ja som na to mala polhodinu! Moje bielo-zlaté krátke šaty sa na tie ich ani zďaleka nechytali. To bola číro-číra nespravodlivosť toto! A kvôli nej, a len kvôli nej, som bola ochotná hodiť sa aj o zem. Ale nemohla som plakať...

A tu zrazu... vo fraku s motýlikom pod krkom a vlasmi sčesanými nabok... Anton.

„Vyzeráš krásne!“

... Čo to povedal... ???

„Ale niéé, práveže hrozne, nemala som na nič čas.“ Čo je ozaj slepý ako patrón? A ak nie, kde má ten odznak s pánom Darcym?

Ale on sa len usmial.

„Môžeme si prejsť tú školu tanca?“ Kurnik, na to som zabudla... „A k tomu mailu...“ No do ríma! Odviedol ma do tichšej chodby, ďalej od hluku davu. „Nemyslím si, že je dačo z toho pravda. To práveže ja som poctený, že môžem spolupracovať s tebou.“

To odkiaľ vzal? Žeby bol až taký gentleman? Akože pekné od neho, že ma chce povzbudiť. Možno som vyzerala ozaj zúfalejšie, ako som si myslela, keď som opúšťala internátnu izbu.

„Koľko si už mal drinkov, Anton?“

„Ňe, fakt, Evka, čo si ty tu dokázala všetko...“

„Ale ja som na to mala čas! Ty si medzitým robil ešte tisíc vecí a ja som ti nesmierne vďačná, že si obetoval chvíľku zo svojho nabitého harmonogramu. Ten tanec bude vrchol večera.“

„Tak v to môžeme len dúfať.“

Zasmiali sme sa a... to bol ten moment. Keď sa niekomu pozriete do očí, nikto nič nepovie, a predsa akoby ste cítili, že ten človek vám niečo hovorí. Rozbúchalo mi to srdce a na tvár som nasadila úsmev číslo desať. A ten moment je preč skôr, než si ho stihnete uvedomiť.

Noc zrazu nabrala spád. Vystúpenie tanečníkov, ktoré museli opakovať dvakrát, tak veľmi sa všetkým páčilo. A ja s Antonom sme sedeli pred nimi v dave a hľadeli na nich ako na naše deti, ktoré majú svoje prvé vystúpenie alebo recitál v škole. Bola som na nich taká hrdá a šťastná, že aj oni sú šťastní. Až teraz som si uvedomila, koľkí z nich sa stali mojimi kamarátmi, koľkých som mala možnosť spoznať a obľúbiť si. Ozaj to boli moje deti. Len rovnako staré ako ja.

Vymenili sme si s Antonom úsmev. Keď dotancovali a doznel posledný potlesk, rozbehli sa k nám a takmer nás zvalili na zem, lebo v návale endorfínov nás chcel každý objasť.

„Ďakujeme, Evka! Aj tebe, Tony!“

„Dala si nám možnosť ukázať, čo v nás je, a zahviezdiť.“

„Bolo to super!“

„Sme to dali!“

„Dajme si to ešte raz!“

Hlava mi šla vybuchnúť od dojatia, radosti, hrdosti a úľavy, že všetko dopadlo viac než dobre. V návale všetkých emócií ma Anton vzal za ruku s rovnakým úsmevom, aký som mala na perách ja, a ťahal ma na parket. A v návale všetkých emócií som sa nebránila.

„Ty si dnes vôbec aj tancovala popri všetkých povinnostiach?“ opýtal sa, vložiac si moju dlaň do svojej.

„A vieš, že ani neviem? Asi nie, furt len niekde lietam a...“ pokrčila som plecami.

Počkať, toto je tá chvíľa. Teraz by som mohla začať flirtovať. Perfektná príležitosť. No odrazu... nie, toto ani nesranduj! Práve, keď sme sa pohli, skončila pieseň od Whitney Houston *„I wanna dance with somebody“* a nahradila ju *„The time of my life“* z Hriešneho tanca. Pozreli sme s Antonom na seba a ja som sa rozosmiala. Naklonil sa ku mne a povedal:

„Bejby nebude sedieť v koutě!“

Pokrútila som hlavou a úsmev mi neschádzal z pier. Chlapče, ty ani nevieš, do čoho si sa práve pustil. Tento tanec sme so sestrou tancovali už

ako dojčatá, takže... Ale dobre, je to muž, nechám ho viesť. Nech doznejú posledné slová začiatočného príhovoru a...

Pohol sa. A bol fakt dobrý. Očividne sme sa prekvapili navzájom, keď to proste medzi nami fungovalo. Konečne! Konečne niekto, s kým sa pri tejto piesni môžem uvoľniť, a kto geniálne vedie! Ach, vďaka bohu, že niekde existuje ďalší Patrick Swayze! Hoci by to dnes večer bol môj jediný tanec, presne takto som si ho predstavovala. Zvrátil ma, usmieval sa a ja som sa vznášala.

„Moje nervy, ty sa teda nezdáš!“ pochválil ma, keď sme sa k sebe priblížili na milimeter blízko. Jasný, že som od toho nič nečakala a bolo mi to jedno. Endorfíny povedali, nech neriešim, tak som neriešila.

„Niekto ma skvele vedie.“

„To sú roky strávené na krúžku spoločenských tancov. Ty si prirodzený talent,“ žmurkol na mňa.

No, keď myslí, nejdem mu odporovať. Z eufórie ma však vytrhol moment uvedomenia si toho, čo má nasledovať.

„Ja na teba ale skákať nebudem!“ oznámila som mu s miernou obavou. Teda s veľkou obavou. Obaviskou. Hádám ma nebude presviedčať o opaku. S Alžbet sme sa vždy len vrhli jedna druhej do náručia. Ale jemu očividne odľahlo:

„Vďaka bohu!“

Rozosmiala som sa.

No keď prišlo na lámanie chleba, čupol si, chytil ma okolo kolien, ja, samozrejme, aby som sa nevykydla, som sa držala jeho pliec ako kliešť a zdvihol celých mojich 63 kíl. Ach, môj hrdina gréckych bájí! Dookola všetci tanečníci pískali a tliekali a jačali, tak som sa na všetko vykašľala, rozpažila ruky, pozrela hore a užívala si moment, keď sa so mnou točil celý svet. Aaach... Za všetko, čo som tomuto plesu dala... za všetky nervy, telefonáty, hulákanie a slzy... za každú jednu kvapku som dostala toto. Niekto ma vyniesol do nebies.

„Vďaka! Ty si super!“ povedala som mu úprimne, keď ma položil na zem.

„Keby som to nespravil ja, ta by sa na teba vrhli všetci títo,“ ukázal za seba na moje tancujúce detúrence a znovu ma vzal za ruky.

Do konca pesničky sme viac-menej improvizovali, ale aj v tom sme sa dokázali dosť vyšantiť, a predsa si nestúpať na topánky. Pieseň striedala pieseň a my sme sa nejakto zaradili do krúžku tanečníkov a užívali si túto

chvíľu, kým som si nebežala opäť plniť svoje povinnosti. Hádám mi bude odpustené, že som si dovolila sekundu pre seba.

A potom odišiel. S úsmevom na perách. S poďakovaním a priáním dobrej noci na rozlúčku. Bola som šťastná. Konečne a zvláštne. Všetko dopadlo dobre. A usporiadateľ plesu sa mi išiel uďakovať do bezvedomia.

„A potom mi povedala: ‚Evka, jednoducho si myslím, že si to nezvládla. Celý ten frmol. Všetko si chcela riadiť, ale spôsobovala si len chaos,‘“ povedala som rozhorčene, lebo vyrevať som sa stihla hneď po tom, ako mi to povedala. Koza vyondená...

„Nič si z toho nerob. Zvládla si to geniálne,“ povedal Anton, kým dojedal posledný kúsok z bravčového na smotane.

Trhlo mi kútikmi.

„Vďaka, ale vravíš to len preto, aby som sa netrápila. Ona je moja šéfk. Aj keď, vďakabohu, už nie nadlho.“

„Ludze drahé! Zvládla si to! Nepamätáš? Chodila si od moderátorov k aranžérom, pomáhala si mne, v kuchyni a ešte si aj odpisovala dobrovoľníkom. Čo viac od seba chceš?“

„Tak, do ríma, čo som poondila? Prečo ma pred všetkými dala dole ako nejaké sopľavé decko?“

„No ta je nenormálna, ja neviem. Ale povedz mi, kde bola tesne predtým, jak sa to malo začať? Doma sa obliekala. A ty si tam trčala!“

Vždy bol taký zapálený, keď sa mi snažil niečo vtrepáť do tej mojej tvrdej hlavy. Už som dlhšie nemohla potláčať úsmev.

„Vďaka.“

„Som rád, že si to pochopila, a teraz poď, pozývam na kávu.“

„Vieš, že kávu nepijem,“ postavila som sa a obaja sme zaplatili.

Teda obaja plus ďalší piati, čo tam boli s nami, ale akosi sme ich nezapájali do našich rozhovorov.

„Stále?“

„Stále.“

„Ja to nechápem. Káva je... ten pocit a...“

„...chuť, áno, áno, toto som už počula. Ale ja nemám taký nízky tlak, aby som ju musela piť. Na jeho zvýšenie tu mám teba.“

„Čože?“ zasmial sa. A ja s ním. „Je vedecky dokázané, že ja tlak nezvyšujem!“
„Áno? A aké štúdie to, prosím ťa pekne, potvrdzujú? Poprosím rukolapný dôkaz. Ak ho nemáte, pán právnik, bohužiaľ, trvám na svojom.“

Prizmúril oči. Neznášal, keď som ho dostala jeho vlastnými zbraňami. A to ma rozosmialo ešte viac.

„Už som ti vrel, že si mala ísť na právo, že? Nemal som ti nechať tie moje knihy, do piska!“

„Smola!“ pokrčila som plecami.

„Dobre, takže namiesto dôkazov, vážená slečna, mám na to niekoľko svedeckých výpovedí, ktoré vám potvrdia pravdivosť mojej výpovede!“ zatváril sa víťazoslávne.

„Tvrdenie proti tvrdeniu. Väčšina zo svedectiev by bola z radov vašich priateľov, čo by sme považovali za zmanipulované a subjektívne. Takže...“

Už sa nadychoval, keď do toho vstúpila Lyduška:

„Hej, vy dvaja, prestaňte s tými drístami a podťe,“ usmievala sa na mňa a ja som vedela, že o tomto bude na intráku ešte dlhá debata.

Obaja sme prikývli a nasledovali ju.

Neuveriteľné! V posledných dňoch som sa asi tisíckrát pristihla pri tom, že sa snažím uveriť prítomnej chvíli.

Nie, toto nebol obed po desiatich rokoch. Toto nebol rozhovor spoluchoďiacich. Toto bol rozhovor dvoch ľudí, ktorí sa poznajú osem dní. Osem. Každodenný obed s partiou z plesu. Každodenná káva v kaviarni pri intrákoch. Každodenné nekonečné rozhovory o všetkom možnom i nemožnom. Bola som k nemu vo všetkom úprimná. Vo všetkom. Čo na srdci, to na jazyku. Nemala som čo stratiť. Keby si čokoľvek pomyslel, bolo by mi to jedno – o mesiac a pol ho už nikdy nevidím. Nehovorím, že ho pár faktov o mne neprekvapilo, ale to nebolo nič oproti tomu, aká prekvapená som deň za dňom, čoraz viac a viac, bola ja. Pretože on bol so všetkým v pohode. V podstate takmer vo všetkom a so všetkým so mnou súhlasil. A s čím nie, o tom sme začali argumentovať. A to bola tá zábava. Viest' nikam nevedúce rétoricko-právnicko-filozofické debaty, uisťovať sa o neexistujúcich dôkazoch a alibi. Zabúdala som sa učiť na skúšky. Teda nie skúšky, štátnice. Do ríma!

Zazvonil mi mobil. Šéfka.

„Áno?“

„Eva? Prúser!“

No čo zas...?

„A s tým mám urobiť...?“

„Do hodiny nažeň všetkých, ktorých môžeš, do sály, kde sa konal ples, nech na seba hodia šaty a nejako sa dajú dokopy. Usporiadateľ chce fotky z tancovania, a tie sa zabudli urobiť. Takže o hodinu.“

Zložila. Aha... a toto mám asi ako dosiahnuť? Pozrela som na partiu predou mnou.

„Počívajte, máte o hodinu čas?“ Všetci sa otočili na mňa. „Šéfka potrebuje ľudí na fejkové fotenie tancovania na plese, lebo fotografka z toho ozajstného neurobila ani jeden záber, a usporiadateľ sa asi chce pochváliť, ako sa všetci skvele bavili. Nemáte chuť dať sa narýchlo do gala a zopakovať si ples?“ opýtala som sa s malou dušičkou.

No všetci boli nadšení. Pozrela som na Tóna a on sa potmehúdscky usmieval. Nastala hlasná vrava o tom, ako dlho im trvá obliekanie, z čoho boli v strese hlavne baby, ako sa dostať rýchlo na intrák a z neho do sály a ako sa na to všetci tešia. Zo srdca mi odpadol balvan a rýchlo som začala písať všetkým, ktorých som mala v mailliste z plesu. Neverila som, že príde neviemkoľko ľudí, ale aspoň dačo. Nikomu by som nevyčítala, že nemôže prísť práve vtedy, keď si moja geniálna šéfka luskuje prstami. Ale bola som obklopená skvelými, obetavými a trochu trafenými ľuďmi, takže by to mohlo vyjsť.

O hodinu sme sedeli na zemi v zatienenej a nasvietenej sále a Mates od zvukárov vyzeral, že potláča hnev Titanov. Úprimne mi ho bolo ľúto. Šéfka meškala a ja spolu s desiatimi babami od kuchárook, cez aranžérov až po tanečníkov sme sedeli na pódiu a kolísali nohami vo vzduchu. Každá mala na sebe večernú róbu a vlasy provizórne vypnuté dohora alebo narýchlo zapletené. Tomu, že sme na plese, uverí len ozajstný idiot. A ešte k tomu aj slepý ako patrón.

„Tak kto si berie koho?“ zachytila som otázku jednej z kuchárook.

„Ako koho?“ nechápala Tinka od aranžérov.

„Ak dobre počítam, len šesť z nás bude mať partnera. Mates nemôže a pochybujem, že chlapov príde viac. Som zvedavá, koho si vyberie Anton,“ usmiala sa zasnene.

Fakt? Aj táto?

„Ta asi Evku, že?“ povedala jej Lydka.

„Ha, si veríš!“ ozvala sa za mnou šéfka a všetci sme sa otočili. Kedy prišla? A hlavne, prečo by som si mala veriť? Veď sme kamaráti! „Nechcem ti nič vraviť, Evka, ale nie si jeho typ,“ usmiala sa na mňa.

Odzrazu som dostala chuť vraziť jej vidly medzi oči. Nie preto, že to bola veľactená krava, skôr preto, že ju neustále robila zo mňa. Ale na takéto stvorenia darmo drať jazyk.

„To je pravda, nič v zlom, Evka,“ ozvala sa tanečníčka Sisa. Ach, táto je ďalším sklamaním. „Videla som ho s jednou, ktorej ja osobne nesiaham ani po členky.“

„To s tou blondínkou?“ opýtala sa jej Táňa.

„Nie, s tmavovláskou s takým výrazným obočím.“

„Jáj, jasné!“

„OK, viete čo? Je super, že to riešite, ale mne je to jedno.“ Čo nebola až taká pravda, lebo ak by si ma nevybral, bola by som trochu sklamaná. Ale bola som rada, že mi to povedali, aspoň som si mohla vytvoriť obraz. „Nech si vyberie, koho chce. Sú to hlúpe fotky. A dokonca je to fejkový ples!“

Ostali ticho, aj keď podľa toho, ako sa tvárili, mi minimálne polovica z nich neverila a pre tú druhú to znamenalo nádej, že si s ním budú môcť zatancovať ony. Ach, pozrela som radšej na Lydku, ktorá na mňa žmurkla.

Keď prišli chlapi, cítila som všetky ženské pohľady na sebe. Mates už na každú otázku odpovedal zlostným zavrčaním, a tak sme sa všetky zodvihli a nervózne čakali na pánsku volenku. Prvý sa z davu vyčlenil Anton a... zamieril si to ku mne.

„Smiem prosieť?“ usmial sa na mňa.

Na iné ani nepozrel a ani ja som to neurobila. Vedela som, že sa pokúšajú zhmotniť svoje myšlienky na dýky a zabodnúť mi ich do chrbta.

„Si akási tichá, Evka. Stalo sa dačo?“ opýtal sa ma Anton pri druhom tanci.

„Ani nie,“ odpovedala som. Ani som poriadne nevedela, čo sa stalo. V hlave som mala chaos.

„Prečo ti neverím?“ spýtal sa s úsmevom a ja som naňho pozrela. Jeho úsmev bol nákazlivý.

„Lebo ma poznáš. Na to, ako krátko, až príliš dobre.“ A tým som ho umlčala.

Každý tanec bol stokrát prerušený šéfkínymi poznámkami, ale vďaka tomu, do polhodiny bolo po všetkom. Ďakovnú reč som prenechala jej, nech

si to trošku vyskúša, a chcela som odtiaľ vypadnúť. Niektoré baby tú pánsku volenku stále nepredýchali.

„Tak večer?“ lúčil sa so mnou Anton.

„Večer,“ usmiala som sa a akosi som si už nebola istá.

Malo to byť obyčajné stretnutie, kde mi mal zahrať niekoľko svojich skladieb a možno ma naučiť hrať kohútika jarabého na klavíri. Totiž, deň predtým sme sa cez našu kávovú prestávku len tak bavili o tom, čo radi robíme, keď nesedíme nad učivom, ani nerobíme to, čo by sme podľa zvyšku sveta robiť mali. Vyplynulo nám z toho, že on, keby mal čas, by rád skladal piesne a hudbu k filmom. A ja? Ja by som zasa na mojej lavičke za potokom na kolene písala básne. Občas poviedky. A on na to, či nespravíme niečo spolu, on k tomu potom zloží hudbu a Oscara za krátky film si rozdelíme. Na dobré dve hodiny sme sa uzavreli do našej bubliny a nikoho sme do nej nevpustili. Aj keď niekto chcel vojsť, nechytal sa na nás, a tak to veľmi rýchlo vzdal.

Netušila som, ako ďaleko môžem pri niekom uletieť vo svojej fantázii. Chrčila som príbeh za príbehom, ktoré sa mi dávno i nedávno zrodili v hlave. On zas zanietene vysvetľoval, aká hudba by sa k nim hodila najviac a ktoré hudobné nástroje by tam pasovali. Keď jeden rozprával, ten druhý ani nedýchal. Nik nikoho nepodceňoval. Nik nikoho nepovažoval za blázna. Len sme sa v tých bláznovstvách podporovali. Neverila som, že na svete existuje niekto, kto by sa mi nevysmieval za moje nápady ani ma nepovažoval za šibnutú. A tak sme to nakoniec uzavreli tým, že si musíme sadnúť a spísať to. Dnes. Pre nás to malo byť tvorivé stretnutie. Pre všetkých ostatných rande. Videla som ten Lyduškin úškrn.

„Ja sa z vás tak teším, moja!“ objala ma a ja som pre istotu ešte raz pozrela ku dverám, či Anton naozaj odišiel.

Mala som ju nenormálne rada. Sama to mala s chlapmi ťažké, ale bola taká krásne nesebecká, až to dojímallo.

„Veď to nič nie je!“

„A ty čo ši? Šľepa načisto?“

Zasmiali sme sa. Ja teda hlavne na tom, ako miešala normálnu slovenčinu s východniarskou.

„Sme kamaráti, Lyduška.“

Stále sme sa na seba usmievali a ona hodila rukou.

„Ále, ta to sú len drísty! Ja som bola pri tých jeho bývalých a ver mi, Evka, že ani s jednou sa nebavil jak teraz s tebou.“

„Ále...“

„Fakt. Nikdy som ho takto nevidela. Nikdy. A to pri sebe od začiatku stojíme jak vychodňare, že?“

„Jóój, ty! Neondej ma, prosím ťa! A nič od toho nečakaj. Ja o chvíľu odchádzam. A nebudem tu nič riešiť. Načo?“

„Ta nechceš tu ostať v Blave?“

„Čo si sa s koňom zrazila?!“ zasmiala som sa.

„Ta ja len tak, možno sa to vyvinie ešte.“

Bože môj, dieťa drahé! Ona bola taká nenormálne zlatá.

„Jooj, ty by si len chcela, aby sme sa dali dokopy,“ znovu som sa zasmiala.

„No ta a že? Veď vy by ste boli takí šumní spolu!“

„Lýdia!“ smiala som sa. „Ty sa počúvaš vôbec? Naozaj nič neriešime. Len kecáme. Len!“

„A čo ten večer?“ usmievala sa na mňa.

Och, do palice! Prebúdza sa vo mne jednu hlúposť, ktorú som momentálne nepotrebovala. Naozaj nepotrebovala. Vyondenú nádej.

„Len sa ideme porozprávať a niečo si zahrať.“

„Je to rande! Ak tam budete len vy dvaja, je to rande!“

„Odchádzam,“ smiala som sa stále. „A ty sa upokoj!“

„Trimem palce a hneď mi večer volaj, jak to dopadlo!“

„Zbohom!“ A odišla som na svoju izbu.

Milujem ľudí, ktorí sa dokážu nadchnúť pre druhých. Možno preto, lebo mi pripomínajú mňa samu. Je zvláštne vidieť sa v iných. Ale je dobré to nájsť a oceniť.

Otvorila som dvere do mojej izby, ktorá bola len o päť poschodí nižšie na opačnej strane. V momente mi do uší udrela pieseň z muzikálu Sweeney Todd. Do ríma, Marína je nasratá! Tima Burtona a hlavne tento muzikál pozerala väčšinou vtedy, keď ju niekto poriadne vytočil. Vstúpila som po špičkách.

„Kto zas?“ opýtala som sa opatrne.

Mojej najmilšej duši na planéte oči zastrelí mračná.

„Ale, už ma serie Marián. Ty vole, on ma asi nikdy nepopýta o ruku, do rite, alebo čo!“

Aha, toto. Prichádzalo to v pravidelných intervaloch každých dva až päť týždňov. Nevedela som ju celkom pochopiť, lebo som nebola v päťročnom vzťahu, ktorý by sa mal blížiť ku svadbe. Presnejšie – už dlhšie som nebola v žiadnom vzťahu.

„Čo ti povedal teraz?“

„Že kým nedoštudujeme a nebudeme zabezpečení. Že potom mi kúpi ten najkrajší prstienok. Ale, do rite, ja by som brala už aj keby mi z hrdzavého drôtu niečo splietol, ty vole!“

„Ty si vole!“

„Ty si vole!“ usmiala sa.

„Ser na to, Marínôčušučuščôčka.“ Zasmiali sme sa.

„Pere ti?“ opýtala sa ma. A ja som sa znovu zasmiala. „Bola si s Tarigom? Zas?“

Hups, toto musím zahovoriť.

„Počula som vtip, chceš počuť?“

„Nie!“

„Dobre. Jeden...“

„Nie, ty krava!“ Obe sme sa smiali. Neskutočne ma rozosmievalo jej ‚akože urážanie‘.

„Jeden...“ premáhala som smiech, a to len veľmi ťažko, „jeden hovorí druhému:

– Ty, čo to piješ?

– Sekundové lepidlo.

– Čože?

– Hm-mhm.“

A vybuchla som do takého smiechu ako nikdy. Aj keď to bolo asi tretíkrát, čo som ho rozprávala, pohľad na Marínu, ktorá sa rehotala na mne, a jej prerušované „Prestaň! Ty si krava!“ ma rozosmievali ešte viac. A zrazu sme plynulo prešli do našich smiechov – ona mala otvorené ústa a oči plné slz, ale akoby niekto na nej vypol zvuk, a ja som sa sem-tam nadýchla, čo ona vždy nazývala ‚smiech à la vŕzgajúca postel‘, a smiala sa ešte viac. Tento prúd bol nezastaviteľný asi tak päť až desať minút. Predlžovali sme si životy. Často. Preto, ale nielen preto, som ju milovala nadovšetko. Držala ma aj vtedy, keď som vnútorne totálne zlyhávala a mala pocit, že som na všetko sama.

„Tak čo zas s tým Tarigom?“ opýtala sa, keď sme sa ako-tak upokojili.

„Nič. Máme sa večer stretnúť,“ povedala som len tak ledabolo a vrhla som sa na veľhoru skrípt.

„Takže rande.“

„Nie je to rande! Ešte aj ty ma ondi!“ pozrela som na ňu.

„To hovor niekomu inému, Evka. Idete na rande!“ Pozerala na mňa ako na idiota, ktorý niečo nevie alebo nechce pochopiť.

„Ideme skladať hudbu k mojim príbehom. Och...“ usmiala som sa. „Fajn, dám si ten najväčší výstrih.“

„Len dúfam, že ťa už konečne niekde prekotí a budeš aspoň chvíľu šťastná. To sa ti hodí, trochu vypnúť pred štátnicami,“ povedala úplne pokojne, pozerajúc do svojho kompu.

Keď sa to tak vezme... Prečo nie? Asi má pravdu.

„Však ja by som nedbala. Ale musí sa rozhybať on. Ja nebudem nič začínať.“

„Prečo? Normálne sa naňho vrhni a znásilni ho.“ Rozosmiali sme sa.

„Odchádzam sa učiť na chodbu, ty koza!“

„Ozaj, kondóm máš? Požičiam ti?“ smiala sa.

„Ha-ha. Len si rob srandu...“

Čakala som ho pred kaviarňou v tielku s push-upkou. V rukách som zvierala notes s mojimi zápiskami a pero a prešľapovala som na mieste. Dochvilný veru nebol. Och, mala som prísť neskôr. Teraz to fakt vyzerá, ako keby som sa ho nevedela dočkať.

Bookli sme si jednu malú miestnosťku s gaučom a klavírom. Bola to výhoda tejto kaviarne – tvorila ju hlavná miestnosť, a potom veľa malých uzavretých priestorov na učenie sa a iné... aktivity. Možno mala Marína pravdu. Možno práve dnes je ten deň. Veď ja fakt nedbám. Čo sa budem ondiť. Vrhnem sa na neho a bude. Užijem si, kým som ešte tu, a potom to hodím za hlavu. Ak to dokážem.

„Čau! Sorry, že meškám,“ ospravedlňoval sa tým milým úsmevom a pozeral na mňa z výšavy. Tak niekto narastie po stratosféru a niekto po marcové zemiaky, nemôžeme byť dokonale kompatibilní!

Kým sme si povedali, čo sme sa dnes stihli naučiť, objednal si kávu. A vzhľadom na to, že sme už spolu boli na tom fejkovom plese, táto téma bola vyčerpaná skôr, než by bolo pred štátnicami vhodné. Potom sme prešli